Bir kıvılcım bir dünyayı yakar!

Emine Hanım: “On Yedinci Lem’a’da geçen, ‘Madem böyledir; hazer et. Dikkatle bas. Batmaktan kork. Bir lokma, bir kelime, bir dane, bir lem’a, bir işarette, bir öpmekte batma’ cümlesini açıklar mısınız?”

İNSANIN KEŞİF SAYFASI

On Yedinci Lem’a’nın On Dördüncü Notasının Üçüncü Remzi, insanın farklı bir cephesini keşfediyor, insanı keşfediyor.

İnsan tattığı hiçbir acının, kederin ve elemin izini hafıza arşivinden silemez. Tattığı hiçbir lezzetin tadını dimağından çıkaramaz. Ne geçmişini ve mazisini unutabilir; ne geleceğe dayalı ümit ve emellerinden vazgeçebilir.

Bazen bir tek kelime, ona, geçmişinde iz bırakan bir hatıra sayfasını açar ve öyle bir dalga meydana getirir ki, insan adeta aynı olayı tekrar yaşar. Bir elem ise hatırladığı; adam, burnunda bir kez daha acı hisseder. Bir lezzet ise hatırladığı; bir tek kelime, bir tek işaret, bir tek tanecik, onun zihin ekranına öyle net bir görüntü düşürür ki, onu, tekrar mazinin o güzel keyiflerine alır götürür. Dimağına tadı vuran, eğer şükürsüz bir nimet ise derinden bir “âh!”, bir “of!” çekmekten kendini alamaz. İçi yanar, yüreği parçalanır.

Bir kıvılcım bir dünyayı yakar.

Zerrecik bir dünya devasa bir ahireti mahveder.

BİR ÇEKİRDEK BİR AĞACI YUTUYOR

Kimi zaman küçük şeyler, büyük haramlara kapı açar. İnsan, bir damladan, bir noktadan ne olacak, der, takvayı bırakır; ama az sonra öyle bir haram fırtınası gelir ki, hayatını altüst eder.

Bazen farklı bir istidada sahip olduğunu, hiç beklemediği bir “anda” keşfeder insan. Bu an, zamanın zerre gibi bir parçasıdır ve insanın bütün dünyasını değiştirecek güçtedir. Allah nelere kadir değil ki?

Bir cam parçası, nasıl, gökyüzünü içine alıyorsa; bir incir çekirdeği nasıl koca bir ağacı yutuyorsa, küçücük bir hafıza kuvveti, nasıl, bütün ömrün hatıralarını içinde saklıyorsa; çok büyük hayat kareleri de bazen bir kelimenin kucağında oturuyor olabilir.

Ve bir tek işaret, kişinin ruhunda bir fırtına koparabilir.

Böyle, insanı derinden sarsan küçük çekirdekler, eğer bir helâl lezzet, bir meşrû heyecan ve bir masum hatıra ise bunda bir mahzur yok.

AZICIK DÜNYAYA NE DEMELİ?

Peki; âhiretin ebedî, sonsuz, cazibeli ve capcanlı hayatı karşısında, oldukça geçici ve oldukça hızlı bir seyirle tükeniveren ve bir "zerrecik"ten ibaret olan dünya hayatının insan kalbinde oturduğu "konuma" ne demeli?

Peygamberlerin ve vahyin doğru haberleri bütün kulaklarda yankılanırken; bu "hayâlî zerreciğin", o "dev hakikî hayatı" yutmasını nasıl izah edersiniz?

Dünyanın ahirete tercih edilmesi hangi aklın işidir?

Oysa insan dünyaya yerleşemiyor; zindanda boğazı sıkılmış bir adam gibi "of!" "of!" deyip duruyor.

Çünkü dünya insana kâfi gelmiyor.

İnsan hakikî bir hayat arıyor. İnsan ebediyet arıyor.

Fakat aradığını dünyada zannediyor ve yanlış kapı çalıyor!

Aradığının âhirette olduğunu söylediğinizde, ölümden korkuyor, karanlıktan ürküyor ve kendisini bir hatıraya, bir ışığa, bir kelimeye, bir taneciğe, bir işarete, bir öpmeye; sözün kısası, bir "dünyacığa" hapsediyor.

Ama o "dünyacıkta" yerleşemiyor.

Çünkü kalbi ahireti istiyor.

Bundandır ki her ibadet, insan kalbine sonsuz bir huzur ve doyumsuz bir lezzet veriyor.

HAYAT BOYU İMTİHAN

On Dördüncü Notanın Üçüncü Remzinden; insanın hayatı boyunca imtihan içinde

olduğuna, hayatı boyunca bütün dikkati ile aklının “başında” olması gerektiğine, zerrecik bir dünya için ebedî bir âhiret hayatını boğmaması gerektiğine, bütün ümitleri konusunda yalnız Allah’a güvenmesinin ve bütün korkularını bir yana bırakıp yalnız Allah’tan korkmasının önemine vurgu yapıldığını görüyoruz.

Aksi takdirde çok küçük şeyler vardır ki, insanın dünya-âhiret bütün hayatını mahvedebilir kabiliyetlere sahiptir.